

[Økonomiministerens.]

grunden for dette forslag jo var, at efter besættelsen var vi gået fra valutakrise til valutakrise. Når vi efter en krise havde fået valutasisituationen rettet op, blev man hurtigt mere letsindig — under partiernes konkurrence, kan man vel godt sige, om at foreslå økonomiske lettelser, der lød behageligt i befolkningens øren. Sådan gik det indtil krisen i 1957, der førte os så langt ud, at der virkelig var nogen, der begyndte at tale om, at Danmark ikke fortsat ville kunne opfylde sine internationale betalingsforpligtelser.

Årsagen til denne siksakkurs så vi i vort parti i, at de afgørende økonomiske faktorer her i landet så ofte modarbejdede hinanden. Det var ofte sådan, at regeringen og lovgivningsmagten fulgte én politik, nationalbanken måske en anden og de store og stærke organisationer ofte en tredje med deres ensidige krav. Det var nødvendigt, sagde det radikale venstre dengang, at disse afgørende økonomiske kræfter i samfundet kom til at trække på samme hammel, og det var, tør jeg vel også her i dag sige, medvirkende til, at det radikale venstre i 1957 følte en pligt til gennem deltagelse i regeringen at tage et medansvar for den fremtidige økonomiske politik her i landet.

Jeg tror også, jeg tør sige, at den nye regering i 1957 netop satte sig som mål at føre en sådan samordningspolitik. Jeg synes ikke, man kan benægte, at der ret hurtigt opnåedes et forstående samarbejde mellem regeringen og erhvervsorganisationerne. Jeg synes også, man kan sige, at der meget hurtigt fremkom et behageligt samarbejde med nationalbanken.

I 1958 under overenskomstforhandlingerne mellem arbejdsmarkedets parter tør vi vel sige, at arbejdsmarkedets parter ved gennemførelsen af de 3-årige overenskomster tog fornødent hensyn til denne samordningspolitik. Vi kan selvfølgelig i denne forbindelse ikke glemme, at det endnu på dette tidspunkt var i meget frisk minde inden for organisationerne, hvor langt vi havde været ude i 1957.

Se, gennem den politik, der derefter førtes, nåede vi frem til en økonomisk konsolidering, som vi vel tør sige skabte tillid ude i verden til dansk økonomi. Det gik så godt, at der efterhånden bredte sig en al-

mindelig fornemmelse af, at vi nu herhjemme var blevet så velhavende, at vi ikke længere havde nødig at være forsigtige. Det begyndte med venstres og de konservatives forslag i efteråret 1959 om på én gang at nedsætte skatterne med 800 mill. kr. Nu er der gået to år; det vil sige, at hvis denne politik var blevet gennemført, skulle skatterne i løbet af denne periode altså have været nedsat med 1 600 mill. kr. Jeg forstår, at statsministeren for lidt siden stillede det spørgsmål, hvordan man tror vi da havde siddet i det i øjeblikket med hensyn til de opgaver, der nu foreligger. Herfra forplantede letsindigheden sig videre og videre ud over samfundet med virkninger, som medfører, at vi i dag er mange, der er bekymrede.

Men hvad er det så, der i denne forbindelse fra det ærede medlem hr. Erik Eriksens side er parolen over for denne udvikling? Jo, denne udvikling skulle regeringen have forhindret! Nu har vi jo som bekendt ikke diktatur her i landet; hertil kunne jeg føje, at det er jo en af de besynderlige ting, vi har oplevet i dette forår: at de mest udprægede liberale kræfter her i landet er i dette forår mødt med krav om, at regeringen, lovgivningsmagten, det vil sige staten, skulle bringe orden i de frie kræfters forsyndelser.

Jeg tror, at det er fornuftigere at vende kravet om og sige, at de politiske partier, organisationerne og andre frie kræfter af forårets begivenheder må lære at forstå deres ansvar, hvis et frit erhvervsliv og et frit arbejdsmarked skal kunne bevares. Derfor tror jeg, at i stedet for at tale om samordningspolitikens sammenbrud ville det være frugtbarere, at de interesserede parter drages ind i overvejelserne med det formål at fuldkommengøre samordningspolitikken ved, at organisationerne påtager sig det ansvar over for den økonomiske politik, som kan sikre den økonomiske stabilitet.

Det ærede medlem fremsatte dernæst nogle bemærkninger om forårets arbejdskonflikter og syntes at fastholde, at det ville have været rigtigt at gennemføre det forhastede VK-forslag om statens indgriben ved konflikternes begyndelse. Jeg kunne ønske at spørge det ærede medlem, om han virkelig mener, at det var forkert, at